19/02/2019

Γραπτός χαιρετισμός στον Μακαριστό Μητροπολίτη Γλυφάδος

/ Επικαιρότητα

Πατρός Αντωνίου Χρήστου

Είναι κάποιες στιγμές που ξέρεις ότι θα τις ζήσεις, αλλά αρνείσαι πεισματικά να συμβιβαστείς, αφήνοντάς τες στην άκρη του μυαλού σου, αλλά όταν συμβούν αρνείσαι να αποδεχθείς και να πιστέψεις, αφού νομίζεις ότι απλά είναι ένα κακόγουστο αστείο και όλα θα είναι σε λίγο όπως και πριν!

Μία από αυτές τις στιγμές είναι και η σημερινή που ξημέρωσε σήμερα 19 Φεβρουαρίου 2019. Ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας Παύλος (αλλά για τους κοντινούς του προτιμούσε απλά το π. Παύλος), δεν είναι σωματικά πλέον ανάμεσά μας! Τα χρόνια προβλήματα υγείας που τον ταλαιπωρούσαν σε όλη σχεδόν την ενήλικη ζωή του, τον λύγισαν οριστικά και από σήμερα μεταβαίνει προς τον Δικαιοκρίτη αλλά και Φιλάνθρωπο Σωτήρα Χριστό, που τόσο αγάπησε και αφιέρωσε όχι απλά την ζωή του, αλλά και την κάθε αναπνοή του, υπηρετώντας τον Ίδιο ή την εικόνα Του, τον άνθρωπο από πολλές θέσεις που του εμπιστεύτηκε η Εκκλησία.

Για εμένα προσωπικά, αποτέλεσε πατέρας (όταν κοιμήθηκε ο κατά σάρκα πατέρας

μου) και ευεργέτης από την αρχή της γνωριμίας μας, ως Διευθυντής του Οικοτροφείου της Ανωτέρας τότε Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, μέχρι και σήμερα ως πρώτος Μητροπολίτης της Μητροπόλεως Γλυφάδας. Από τα τίμια χέρια του, έλαβα την Ιεροσύνη στους δύο βαθμούς της (Διακόνου και Πρεσβυτέρου), από τα χέρια του έλαβα τις χειροθεσίες του Πρωτοπρεσβυτέρου και Πνευματικού, και την εμπιστοσύνη του από λαϊκός ακόμη, να έχω την ευθύνη της Γραμματείας του Γραφείου Νεότητος από την ίδρυση της Μητροπόλεως μέχρι και σήμερα.

Πέρα όμως από την διαμόρφωση αυτού που με αξίωσε ο Θεός, δια του μακαριστού πλέον Μητροπολίτου Γλυφάδας μέσα από το ράσο, αυτό που μένει στο τέλος, είναι οι εμπειρίες και οι στιγμές, από λόγια και πράξεις, στη πολύχρονη παραμονή μου μαζί του, τόσο στο Οικοτροφείο της Α.Ε.Σ.Α (3 χρόνια, από το 1996 έως το 1999), όσο στη Μονή Πετράκη (από το 2000 έως και την εκλογή του σε Επίσκοπο το 2002) και από την ενθρόνισή του (τον Δεκέμβριο του 2002 μέχρι το 2004) στη Μονή του Αγίου Νεκταρίου Τερψιθέας Γλυφάδας, ως λαϊκός συνεργάτης, και με μια μικρή παρένθεση 2 χρόνων για την στρατιωτική μου θητεία και τον Γάμο μου, επανεσυνδεθήκαμε από το 2006 τον Αύγουστο που έγινα Διάκονος, μέχρι και σήμερα (Φεβρουάριο 2019).

Νομίζω ότι ούτε ολόκληρο βιβλίο δεν επαρκεί για να γράψω έστω και λίγα, από αυτά που έχω φυλαγμένα στο μυαλό και στη καρδιά μου από τον Μακαριστό, για να διηγηθώ. Μαζί σε χαρές, μαζί σε πολλές λύπες και δοκιμασίες, μαζί στις Ακολουθίες και στις αναρίθμητες ποιμαντικές εξορμήσεις, μαζί και σε στιγμές έντασης και παρατηρήσεων για τα πολλά προσωπικά μου λάθη και ατέλειες του χαρακτήρα μου, που εκείνος πάντα ανεχόταν με την τρυφερή του καρδιά και ας η ένταση της φωνής του ήταν υψωμένη και επικριτική! Τα δάκρυά μου δεν αφήνουν τα χέρια μου, να εξωτερικεύσουν κάτι από αυτά προς το παρόν. Όμως νομίζω θα ωφελήσουν όλους, αν μας αξιώσει ο Κύριος να το κάνουμε στο μέλλον! Αυτό που είναι σίγουρο πάντως και το αναγνωρίζουν όλοι, είναι ότι ως Επίσκοπος ήταν πατέρας και ποτέ Δεσπότης με την αυταρχική έννοια! Γι αυτό αγάπησε και αγαπήθηκε πολύ!

Κλείνοντας αυτό τον πρώτο γραπτό αποχαιρετισμό, επειδή δεν μου δόθηκε η ευκαιρία να το κάνω από κοντά, θέλω να εκφράσω (και συγνώμη για την χρησιμοποίηση του πρώτου προσώπου αλλά θα είναι πολύ τυπικό να χρησιμοποιήσω πληθυντικό) την βαθιά μου αγάπη και ευγνωμοσύνη προς το πρόσωπό του Γέροντα (όπως τον έλεγα πάντα) για όσα σκανδαλωδώς με ευεργέτησε μέχρι και σήμερα και είμαι βέβαιος ότι θα συνεχίσει να το κάνει και από τον ουρανό. Ένα μεγάλο δημόσιο συγνώμη για τα λάθη και τις παραλήψεις μου, που μπορεί να τον στεναχώρησαν στη μακρόχρονη κοινή πορεία μας και τέλος μία ευχή για ανάπαυση της αγιασμένης ψυχούλας του!